

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 582/2015
10.12.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца И.М. из М., чији је пуномоћник В.С., адвокат из К., против туженог Ј.С. ДОО из К., чији је пуномоћник П.П., адвокат из К., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2272/14 од 10.10.2014. године, у седници одржаној 10.12.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2272/14 од 10.10.2014. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу П1 957/13 од 27.03.2014. године ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је поништено решење директора туженог од 17.06.2013. године о отказу уговора о раду тужиоцу, као незаконито и обавезан тужени да тужиоца врати на рад; ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова поступка плати 52.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2272/14 од 10.10.2014. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Крушевцу П1 957/13 од 27.03.2014. године у делу става првог изреке којим је обавезан тужени да тужиоца врати на рад, као и у ставу другом изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био запослен код туженог. По одлуци туженог од 16.03.2013. године тужиоцу је престао радни однос, али ова одлука је поништена правоснажном пресудом због пропуштања ПП 351/13 од 29.05.2013. године. У поступку извршења ове пресуде тужени је позивао тужиоца да се врати на рад, па је сматрао да се тужилац неоправдано не јавља на рад због чега је 17.06.2013. године донео спорно решење о отказу уговора о раду на основу члана 179. тачка 5. Закона о раду (невраћање на рад у року од 15 дана од истека неплаћеног одсуства или мировања радног односа), а истог дана 17.06.2013. године тужени је донео упозорење бр. 03/13 да су се стекли услови за отказ уговора о раду, па је оба акта истовремено доставио тужиоцу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови обавезали туженог да тужиоца врати на рад.

Чланом 191. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05 и 61/05) прописано је да ако суд донесе правоснажну одлуку којом је утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, суд ће одлучити да се запослени врати на рад, ако запослени то захтева.

По оцени Врховног касационог суда, тужилац је захтевао враћање на рад, па како је правоснажном одлуком суда утврђено да је запосленом незаконито престао радни однос, тужени послодавац је у обавези да тужиоца врати на рад.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Наиме, предмет спора у овој парници је био поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад. Првостепени суд је поништио као незаконито решење о отказу уговора о раду од 17.06.2013. године, због чега је усвојио и захтев за враћање на рад. Тужени у жалбеном поступку није оспоравао првостепену одлуку у делу којим је поништено наведено решење, већ само у делу за враћање на рад. Како је у смислу цитираног члана 191. став 1. Закона о раду, правна последица незаконитог престанка радног односа реинтеграција запосленог (враћање на рад), те како је тужилац поставио захтев за враћање на рад и овај захтев је усвојен. У таквој ситуацији нису од утицаја чињенице и околности настале поводом претходног решења о отказу уговора о раду од 16.03.2013. године и извршења пресуде којом је то решење поништено, на које тужени указује у ревизији.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци на основу члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**